

Още не изгръло слънцето, ето ти го и царътъ. Щомъ видѣлъ златото, той се зарадвалъ много. Но, жаденъ за богатства, той премѣстилъ воденичарската дъщеря въ друга, по-голѣма стая.

Момичето пакъ се разплакало. Изведнажъ вратата се отворила и се появило малкото човѣче. То казало: „Какво ще ми дадешъ, ако изпреда всичката слама въ злато?“ — Моя пръстенъ, — отговорило момичето. Човѣчето взело пръстена, седнало при чекръка, и до сутринята всичката слама се обърнала на тънка, златна прежда. Царътъ се зарадвалъ още повече. Но,

колкото по-дълго гледалъ златото, толкова повече злато му се искало. И той затворилъ момичето въ една още по-голѣма стая. — „Това трѣбва да изпредешъ тая нощъ! Успѣешъ ли, ще станешъ моя жена“. — Макаръ и да е воденичарска дъщеря, мислѣлъ си той, ще се ожения за нея. Де може да се намѣри друга толкова богата жена по свѣта?

Когато момичето останало само, човѣчето дошло за трети пѣтъ и казало: — „Какво ще ми дадешъ, ако и сега изпреда сламата?“ — Азъ нѣмамъ вече, какво да ти дамъ, отговорило момичето. — „Тогава обещавай ми първото си дете, когато станешъ царица“. — Кой знае, дали това ще бжде нѣкога, — помислило си момичето и, като не знаело, какъ друго-яче да си помогне, обещало. Човѣчето за трети пѣтъ изпрело всичката слама въ злато.

Когато сутринята царътъ дошълъ, той намѣрилъ всичко тъй, както го искалъ. Оженилъ се за хубавата воденичарска дъщеря, и тя станала царица.

Година следъ това ѝ се родило хубаво детенце. Но единъ день неочаквано дошло малкото човѣче и казало: — „Ида да си изпълнишъ обещанието“.

Царицата много се изплашила и почнала да се